

Tale ved genindvielsen af Sct. Jacobi kirke, Palmesøndag 2016

I dag er vi samlet til genindvielsen af Sct. Jacobi kirke her i Varde. Endelig kan kirken komme i brug igen efter at have været lukket en periode.

Rummet er det samme, men samtidigt er der med den omfattende indvendige restaurering lagt et nyt lag til i kirkens lange historie.

Den romanske apsis, koret og skibet fra den samme periode, det sengotisk vesttårn og tværskibet, som blev bygget til i 1800tallets begyndelse, den smukke malmdøbefont og altertavlen i renæssancestil. Det alt sammen står her endnu.

Kirken her blev i fordums tid mærket af de voldsomme brande, der ramte byen i henholdsvis 1439, 1551 og 1590. Men ikke kun brande ødelægger. Alt, hvad vi mennesker bygger, mærkes af tiden, og skal, hvis det ikke skal gå til, holdes vedlige. Og det er denne rettidige omhu, som nu har været baggrunden for kirkens restaurering.

Enhver restaurering sker for at bevare, men samtidigt lægger man også ved sine valg og ønsker til gavn for kirkens nutidige brug også noget nyt ind.

Her i kirken finder vi spor af fortiden, af generationerne før os, og der er blevet taget hensyn til den historiske arv, men samtidigt er der nu også lagt nyt ind, givet rummet et nyt udtryk præget af vores tids æstetiske syn og menighedens ønsker til kirkens nutidige brug.

Skt. Jakob

Kirken her i Varde hedder Sct. Jacobi, Sct. Jakob. Det henviser til apostlen Jakob, en af Jesu første disciple, bror til disciplen Johannes, de to kaldet Zebædeussønerne.

Jakob led ifølge Apostlenes Gerninger tidligt martyrdøden (Apg 12, 1-2), men han blev ikke glemt. En lang række legender om ham, hans liv og beskyttelse af rejsende, voksede frem især i middelalderen. Han blev knyttet til Spanien og specifikt til Santiago de Compostella, hvor han grav blev et centralt pilgrimsål og er det den dag i dag for den rejsende på Caminoen. Malmdøbefonten her i kirken, som blev støbt af Niels Klokkestøber i 1437, viser netop i relief pilgrismærker fra bl.a. Tyskland og Holland.

Nu er denne døbefont fra katolsk tid, og en reformation kom siden til. Men døbefontens sammenknytning af dåb og pilgrimsmærker, af dåb og rejse har nu stadig noget for sig.

Dåben er kristeligt set vores indgang til livet, og dåben kaster fortsat lys over de børn, som døbes her i kirken. Her i kirken er der ord og handling til at gå ud i livet på. Ord, som både kaster lys over vores eget liv og samtidigt lys over det fællesskab, vi har med hinanden, og det ansvar, vi er givet overfor hinanden. Her mødes vi af et tilsagn om, at snubler eller falder vi på vores rejse i livet, ja falder vi uundgåeligt igennem, så holder Gud dog fast i os. Netop her ved døbefonten og her i kirken bliver vi mødt af en forkyndelse af, at kærligheden er stærkere end døden. Her hører vi håbet sagt til os, om vores synders forladelse og det evige liv.

Atlasser

Til sidst vil jeg gerne trække de fire unge mænd frem, som bærer på kirkens døbefont. Niels Klokketøber lod dem bære døbekarret. Hvorvidt den hviler tungt på deres skuldre, kan ikke ses, men de fire unge mænd magter med deres løftede hænder at bære døbefonten.

Disse fire mænd er at ligne med den græske Atlas, som stod og holdt himlen oppe. Vi ved godt, at vi ikke af os selv kan holde himlen oppe. Vi er skrøbelige og svage mennesker, der lige som bygningen her har sin tid. Men vi kan og vil nu bede om, at vi som de fire her må kunne bruges til at løfte med på livet og bringe det, som døbefonten her minder os om, ud i verden, så dåben må blive til fortsat glæde og opbyggelse for også kommende børn og voksne her i Varde og enhver som kommer til kirke her.